

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7922202073
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7922202073.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobkýň: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. XXX/X, 2. E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. XXX/X, 3. F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. XXX/X, 4. H. H. I., nar. X.XX.XXXX, bytom H., J. G. XXX, žalobkyne v 1. až 4. rade zastúpené Advokátska kancelária Juristi s.r.o., so sídlom v Košiciach, Krivá 3, proti žalovanému: H. E., nar. X.X.XXXX, bytom K., H. B. D. XXXX/XXX, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkýň proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp.zn. 13C/8/2022 zo dňa 15. februára 2023

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 13C/8/2022-93 zo dňa 15. februára 2023.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Trebišov (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému voči žalobkyňiam nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyne domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XX, kat. úz. C. v spoluvlastníckych podieloch, ktoré im patrili pred ich darovaním právnej predchodkyňi žalovaného L. E., ich sestre a dcére. Žalobu odôvodnili tým, že L. E. náhle zomrela a dedičstvo po nej nadobudol jej syn H. E. – žalovaný. Tento sa však k žalobkyňiam správa negatívne, vyhráža sa im, požíva alkoholické nápoje, holduje hazardu a nepreukazuje voči nim žiadny záujem. Predmetné nehnuteľnosti pritom tvoria bydlisko žalobkýň v 1. a 2. rade, ktoré do predmetnej nehnuteľnosti z vlastných finančných prostriedkov realizovali nemalé investície. Vzhľadom na osobu a správanie žalovaného existuje riziko predaja predmetných nehnuteľností, čo pre žalobkyne v 1. a 2. rade predstavuje bezvýhodiskovú situáciu. Nebohá L. E. pritom ešte za svojho života prejavila vôľu prepísať predmetné nehnuteľnosti na jednotlivé žalobkyne a de facto obnoviť stav pred darovacou zmluvou, uzavretou v roku 1992, a to práve z dôvodu existencie rizika, že žalovaný v prípade jej smrti môže predmetné nehnuteľnosti predať a pripraviť tak žalobkyne v 1. a 2. rade o ich bydlisko, avšak túto vôľu nestihla prejsť, nakoľko zomrela. S poukazom na inštitút dobrých mravov preto navrhli povýšiť tento nad pozitívnu právnu úpravu s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2011.

3. Súd po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a podľa § 123 a § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť.

3.1. Konštatoval, že právna predchodkyňa žalovaného L. E. nadobudla predmetné nehnuteľnosti darovaním od žalobkýň v roku 1992 a stala sa ich výlučnou spoluvlastníčkou. Žalovaný – syn L. E., získal vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam titulom dedenia a v súčasnosti je ich výlučným

vlastníkom. Za právne bezvýznamné súd považoval, z akých dôvodov sa v roku 1992 žalobkyne rozhodli previesť svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam na L. E.. Zdôraznil, že zákon nepozná argumenty, ktoré v konaní predniesli žalobkyne a v dôsledku ktorých by mal byť žalovaný zbavený vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré získal zákonným spôsobom – dedením po splnení všetkých zákonných predpokladov.

3.2. Argumentoval ďalej tým, že agresívne správanie žalovaného voči žalobkyniam resp. aj k jeho nebohej matke a iným blízkym osobám by mohlo byť právne významné v konaní o vrátenie daru za predpokladu, že by nehnuteľnosti získal na základe darovacej zmluvy, k čomu však nedošlo. Domáhať sa vrátenia daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka možno iba voči obdarovanému a smrťou obdarovaného toto právo na jeho dediča neprechádza.

3.3. Za právne bezvýznamnú považoval aj tú skutočnosť, že nebohá L. E. krátko pred smrťou zamýšľala nehnuteľnosti vrátiť žalobkyniam a obnoviť tak vlastnícke pomery pred roka 1992, pretože len úmysel nie je postačujúci k tomu, aby na základe neho mohol súd realizovať to, čo počas svojho života nestihla urobiť obdarovaná.

3.4. Z ľudského hľadiska súd považoval tento stav za nešťastný, zároveň však uviedol, že bolo mu možné predísť rôznymi právne dovolenými spôsobmi, či už v čase uzavretia darovacej zmluvy, súčasťou ktorej nebola zaopatrovateľská zmluva ani právo doživotného bývania osôb, ktoré v nehnuteľnosti zostali bývať, ale k takejto ochrane nepodnikla žiadne kroky ani L. E., ktorá pre prípad svojej smrti mohla so svojím majetkom nakladať i tak, že mohla zriadiť závet.

3.5. Vzhľadom k tomu, že pozitívne právo nepozná iný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, než ktorý je vymedzený v zákone (súd uvádza možné spôsoby nadobudnutia vlastníckeho práva v odseku 25. odôvodnenia rozsudku – pozn. odvolacieho súdu), a to ani s ohľadom na dobré mravy, nebolo možné žalobe vyhovieť.

3.6. Argumenty žalobkýň súd nemohol zohľadniť, pretože absolútna povaha vlastníckeho práva a jeho ochrana má rovnaký, ak nie väčší význam, ako obava žalobkýň z možných následkov konania žalovaného, ktorý doposiaľ nepodnikol žiadne kroky smerujúce k predaju nehnuteľností a k zbaveniu žalobkýň ich bydliska. Investície do nehnuteľností realizovali žalobkyne v 1. a 2. rade dobrovoľne, z vlastného rozhodnutia a so súhlasom predchádzajúcej vlastníčky a muselo im byť teda zrejmé, že zhodnocujú cudziu nehnuteľnosť. Všetky pohľadávky z titulu investícií do týchto nehnuteľností boli prihlásené do dedičského konania po L. E. a boli v rámci dlhov vyporiadané. Tieto okolnosti samé o sebe vlastnícke právo k veci nezakladajú a ani nemôžu prinavrátiť stav, ktorý existoval pred uzavretím darovacej zmluvy z roku 1992.

3.7. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, ich náhradu mu nepriznal. Zároveň argumenty žalobkýň, ktoré v konaní vyšli najavo, zohľadnil pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle § 257 CSP a považoval ich za dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, súd priznal nárok na náhradu trov konania v prípade, že by mu tieto trovy vznikli. Dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú práve v agresívnom, neslušnom a násilníckom správaní sa žalovaného voči rodine svojej nebohej matky a voči osobám jemu blízkym v minulosti aj toho času, čo v konaní nebolo sporné, pretože tvrdenia žalobkýň v tomto smere žalovaný nijako nepoprel, hoci mu bol vytvorený dostatočný procesný priestor.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobkyne z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhli napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd ich žalobe v celom rozsahu vyhovie, alternatívne navrhli rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Za nesprávny považujú záver súdu, že pozitívne právo neumožňuje nadobudnutie vlastníckeho práva tak, ako sa toho domáhajú žalobkyne v tomto konaní, a to ani s ohľadom na dobré mravy. Znovu zopakovali skutkové okolnosti ohľadne správania sa žalovaného vo vzťahu k nim, ohľadne investícií žalobkýň v 1. a 2. rade do nehnuteľností a ohľadne vôle nebohej L. E. obnoviť vlastnícky stav pred rokom 1992 a aj právnu argumentáciu, na základe ktorej sa domáhali obnovenia vlastníckeho stavu pred darovaním. Namietali tiež nedostatočne odôvodnený záver súdu, že pozitívne právo neumožňuje nadobudnutie vlastníckeho práva, pretože súd sa nevyporiadal s ich právnou argumentáciou a judikatúrou, na ktorú poukazovali – rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 44/2011 a II. ÚS 176/2011 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 31Odo/11/2006. Zotrvali na argumentácii, že je namieste povýšiť inštitút dobrých mravov nad pozitívnu právnu úpravu. Nesúhlasili ani s ostatnými závermi súdu prvej inštancie, uvedenými v odseku 26. odôvodnenia. Znovu zdôraznili,

že nebohá L. E. ešte za svojho života prejavila vôľu prepísať predmetné nehnuteľnosti na jednotlivé žalobkyne a de facto obnoviť stav pred darovacou zmluvou, uzavretou v roku 1992, čo však už nestihla, nakoľko náhle zomrela. Zároveň poukázali tiež na riziko predaja nehnuteľností zo strany žalovaného. Namietali tiež, že súd nevyhodnotil, či ich skutkové tvrdenia považuje za preukázané a v tomto smere je rozsudok nepreskúmateľný. Svoje skutkové tvrdenia žalobkyne pritom preukázali a tieto sa stali nespornými, keďže zo strany žalovaného neboli v konaní popreté, ani spochybnené. Zo všetkých týchto dôvodov považujú rozsudok za vecne nesprávny.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkýň ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkýň nie je možné vyhovieť.

8. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12. septembra 2023 o 9.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 5. septembra 2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

10. Žalobkyne uplatnili odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

11. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

12. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

13. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Žalobkyne v odvolaní už len opakujú argumenty uvádzané v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, a preto ich odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

15. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého skutočnosti uvádzané žalobkyňami nie sú titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva, a to ani s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zároveň nie sú ani dôvodmi, pre ktoré by sa mohli domáhať vrátenia daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalovanému, keďže žalovaný nie je obdarovaným.

16. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňami v konaní prednesené okolnosti (agresívne správanie žalovaného vo vzťahu k nim, investície do nehnuteľností, bydlisko v nehnuteľnosti a vôľa nebohej obdarovanej obnoviť vlastnícky stav pred darovaním nehnuteľností v roku 1992) nie sú právnym dôvodom pre odňatie či zbavenie žalovaného jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudol zákonným spôsobom – dedením.

17. Žalovaný nadobudol nehnuteľnosti v dedičskom konaní, pričom z obsahu pripojeného dedičského spisu vyplýva, že v dedičskom konaní bola skúmaná prípadná jeho dedičská nespôsobilosť v zmysle ust. § 469 Občianskeho zákonníka a táto preukázaná nebola. Žalovaný tak nenadobudol majetok v rozpore s právnym poriadkom, kedy by mu neprislúchala ochrana v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

18. Veľmi správne poukázal súd na právne prostriedky ochrany žalobkyň, ktoré tu boli k dispozícii ešte v čase uzavretia darovacej zmluvy medzi žalobkyňami a právnou predchodkyňou žalovaného a počas života právnej predchodkyne žalovaného, konkrétne zriadenie vecného bremena práva doživotného užívania nehnuteľností minimálne v prospech žalobkyne v 1. rade a následne možnosť zriadenia závetu právnou predchodkyňou žalovaného a taktiež listiny o vydedení žalovaného, ak by boli splnené zákonné predpoklady v zmysle ust. § 469a ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. K darovaniu nehnuteľností právnej predchodkyne žalovaného došlo v roku 1992, t.j. 31 rokov pred jej smrťou a túto dobu považuje aj odvolací súd za dostatočnú pre to, aby právne dovoleným spôsobom bola zabezpečená ochrana práv žalobkyň v 1. a 2. rade, pre ktoré dotknutá nehnuteľnosť je ich jediným obydľím, pre prípad zmeny vlastníctva k nehnuteľnostiam, či už v dôsledku smrti obdarovanej alebo v dôsledku zmluvných zmien.

20. K obrane žalobkyň, že právna predchodkyňa žalovaného v čase pred smrťou mala v úmysle previesť darované nehnuteľnosti späť do vlastníctva žalobkyň a de facto tak obnoviť stav pred darovacou zmluvou, uzavretou v roku 1992, čo však už nestihla, odvolací súd uvádza, že táto okolnosť nie je titulom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňami, keďže k prejavu vôle – právnemu úkonu, na základe ktorého by sa tento prevod realizoval, nedošlo. V konaní pritom nebola tvrdená ani ústna darovacia alebo kúpna zmluva medzi právnou predchodkyňou žalovaného a žalobkyňami, ktorá by prípadne mohla zakladať titul vstupu do oprávnenej držby a nebola splnená ani lehota 10-ich rokov oprávnenej držby.

21. Ako už bolo uvedené vyššie, v konaní preukázané správanie žalovaného vo vzťahu k žalobkyňami (preukázanie tohto správania v konaní pred súdom prvej inštancie vyplýva z odseku 27. odôvodnenia, posledná veta – pozn. odvolacieho súdu) by mohlo byť dôvodom pre vrátenie daru žalobkyňami, pokiaľ by k uzavretiu darovacej zmluvy došlo medzi žalobkyňami a žalovaným, o aký prípad však v prejednávanej veci nejde.

22. V zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka darca sa môže domáhať vrátenia daru iba vo vzťahu k obdarovanému, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

23. Súdna prax je ustálená v závere, že osobou povinnou vrátiť dar je obdarovaný, t.j. osoba, na ktorú darca previedol vlastnícke právo k veci. Konania kvalifikovaného v § 630 Občianskeho zákonníka sa teda musí dopustiť výlučne obdarovaný. Správanie ostatných členov rodiny obdarovaného voči darcovi nemá z hľadiska aplikácie ust. § 630 Občianskeho zákonníka právny význam. Opačný názor, ktorý sa ojedinele vyskytuje v odbornej literatúre, nie je podporený súdnou praxou (viď Imrich Fekete, Občiansky zákonník, 4. zväzok, Veľký komentár, Eurokódex 2015, strana 193).

24. Ust. § 630 Občianskeho zákonníka nemožno rozširujúcim spôsobom vykladať tak, že sa ním majú postihnúť aj dôsledky správania sa iných osôb ako obdarovaného, hoci aj jemu blízkych. Od obdarovaného by nebolo možné spravodlivo požadovať, aby znášal sankciu za správanie sa iných osôb voči darcovi, za ktoré sám nezodpovedá (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/103/2002).

25. Povinnosť nedopustiť sa závadného konania uvedeného v § 630 Občianskeho zákonníka je osobnou povinnosťou obdarovaného a ako taká teda neprechádza na jeho dedičov (viď vyššie uvedená literatúra strana 195).

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, správanie žalovaného voči žalobkyňami nemohlo byť dôvodom pre vrátenie daru ani počas života obdarovanej a v tomto smere nemožno pristúpiť k výkladu tohto zákonného ustanovenia v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 44/2001 a odchyliť sa od doslovného znenia zákona v tom zmysle, že by aj správanie právneho nástupcu obdarovaného voči darkyňami mohlo byť relevantným dôvodom pre vrátenie daru.

27. Žalobkyne poukazujú na potrebu pristúpiť k výkladu zákona v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia ústavného súdu (odchýliť sa od doslovného znenia právneho textu), avšak zároveň neuvádzajú, ktoré zákonné ustanovenie takto má súd vykladať a odchýliť sa od neho v prospech žalobkýň v tom smere, že by nimi uvádzané okolnosti zakladali možnosť straty vlastníckeho práva žalovaného a možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňami.

28. Odvolací súd nenachádza vzhľadom na okolnosti tvrdené žalobkyňami inú možnosť obnovenia vlastníckeho stavu než prostredníctvom inštitútu vrátenia daru (§ 630 Občianskeho zákonníka), ktorý však v prejednávanej veci nie je možné uplatniť, keďže žalovaný nie je obdarovaným a vzhľadom už na ustálenú súdnu prax neprichádza do úvahy ani rozširujúci výklad ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka odchýlením sa od doslovného znenia tak, že by toto ustanovenie dopadalo aj na osoby iné, než je obdarovaný vrátane jeho právnych nástupcov.

29. Žalobkyne počas celého konania a aj v odvolaní apelujú na potrebu povýšiť inštitút dobrých mravov nad pozitívnu právnu úpravu, avšak nekonkretizujú právnu normu, ktorá by umožnila obnovenie ich vlastníckeho práva z obdobia pred uskutočnením darovania, hoci aj s použitím ust. § 3 Občianskeho zákonníka a odvolací súd sám túto možnosť videl iba v aplikácii ust. § 630 Občianskeho zákonníka, ktoré však je v zmysle už uvádzaných dôvodov neprípustné. Samotné ust. § 3 Občianskeho zákonníka pritom neumožňuje normovať nové, neexistujúce práva či povinnosti. Na základe § 3 ods. 1 OZ nemožno teda aktom aplikácie práva konštituovať doteraz neexistujúce práva či povinnosti.

30. Rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 44/2001 rieši otázku poskytnutia bytovej náhrady zo strany vlastníka domu užívateľom bytu, ktorá otázka bude významná medzi stranami tu prebiehajúceho sporu až v prípadnom konaní o žalobe o vypratanie nehnuteľností, kedy bude na zväžaní súdu, či by vypratanie nehnuteľností bez zodpovedajúcej bytovej náhrady pre žalobkyne, ktoré nehnuteľnosti dlhodobo užívali so súhlasom predchádzajúcej vlastníčky, nebolo výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na nimi uvádzané okolnosti veci.

31. Pokiaľ ide o poukaz žalobkýň na inštitút premlčania, konkrétne možnosť posúdiť vznesenú námietku premlčania ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, odvolaciemu súdu nie je zrejmá súvislosť medzi týmto inštitútom a okolnosťami uvádzanými žalobkyňami ako dôvodmi pre možné nadobudnutie vlastníckeho práva. Vznesenie námietky premlčania predstavuje uplatnenie (výkon) práva, ktoré zákon priznáva, čo nemožno stotožňovať ani porovnávať so stavom v tu prejednávanej veci, kde žalobkyne sa dožadujú určenia vlastníckeho práva na základe právneho titulu, ktorý žiaden právny predpis neupravuje. Dožadujú sa teda konštituovania neexistujúceho (im nepatriaceho) práva. Rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 176/2011, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 31Odo/11/2006 preto na danú vec aplikovať nie je možné.

32. Nedôvodná je tiež námietka žalobkýň, že súd nevyhodnotil, či nimi uvádzané skutkové tvrdenia považuje za preukázané, keďže práve záver súdu o preukázaní žalobkyňami tvrdeného negatívneho správania žalovaného bol dôvodom pre aplikáciu ust. § 257 CSP, pričom súd vychádzal zo záveru, že tvrdenia žalobkýň neboli žalovaným nijako popreté. Navyiac táto otázka nebola ani právne významná pre rozhodnutie v danej veci, keďže aj v prípade záveru o nespornosti žalobkyňami tvrdených okolností tieto neumožňujú obnovenie ich vlastníckych práv z obdobia pred darovaním.

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli žalobkyne neúspešné, nemajú preto právo na náhradu trov odvolacieho konania, žalovanému preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).